

פינתנען

גיליון 5 - מאי 2021

התו הכחול

המצילים המיתולוגיים שראו הכול מספרים על משמרות סוערות - כלב הים שגידל על גבו מאות ילדים מגלה פתאום שיש לו אחים - הבריכה הראשונה שהפריחה את השממה ונסגרה לטובת אחת חדשה - החבר שמביא חול מחופים רחוקים, מציג אוסף מטורף על מדפים - ולא שכחנו שלפני שנייה עוד רצנו באישון ליל למקלטים

גיליון מחווה רענן לפתיחת עונת הרחצה

נען חוגגת תשעים

איזה ביטוי מעצבן זה 'לחזור לשגרה'. לימדו אותנו לשאוף לשם, בכמיהה, מנחי מטרה, אבל מה זה שגרה? זה טוב? זה רע? זה משעמם? זה מנחם?

כבר שנה פלוס שהעולם והמדינה ממילא עשו פאס ויצאו מאיפוס. מה שהיה פעם שגרתי וברור מאליו חטף זבנג בכנף או מכה בבטן הרכה, ולקינוח גם צרור ממוקד של סימני שאלה. או סימני מתיחה.

תגידו, סתם מחשבה, יכול להיות שהשגרה החדשה היא שאין שגרה? שצריך רק עמוד שדרה? שנמשיך לחיות עם הסיבובים החדים, הלא צפויים, ולפעול בתוך מצבים משתנים?

טוב עזבו אתכם מזה. מה שבטוח זה שעבר עלינו חודש שמשתיין בקשת על ההגדרה של חזרה לשגרה.

אזעקות עולות ויורדות, מקלטים פעילים וילדים מושבתים, לצד קולות של קיץ, אבטיחים וים ותו ירוק שנכחד ונעלם.

אז מיקססנו הכול והרגשנו חיים. חיים פועמים.

יש לנו יו"ר חדש שיתחיל בקרוב (אוהב רוק ואוכל של חדר אוכל), יש לנו את גבי קוטלי מנהלת הבריכה (שפעם הייתה שחיינית מקצועית והיום היא חותרת לעשות לנו מקום פעיל ושמח) ויש לנו מצילים מהעבר המפואר שהניחו את המשרוקית וענו בכנות אמיתית (כולל שניים שעזבו לפני שנים. איזה כיף לפגוש אותם).

ומה אתכם? מוכנים לפתיחת העונה? שתו הרבה מים, שימו קרם הגנה (אין יצאנו פולנייה) שלכם, עדיין לא שזופות,

בנות הפינה

עורכת: עפרי קרן
עורכת לשון: מיה קסטרו
עורכת גרפית: שי קופיט
מפיקה ראשית: גיל גלוטמן
כתב: ענר חתואל
צלמים: גלית יערי, אורי שיר
דפוס: א.ג. הדפסות

מתחנה de מנהלת הקהילה

עניין של זמן

אנחנו חושבים פעמיים לפני שמוציאים כסף, אבל נוהגים בבזבזנות איומה במשאב היקר ביותר שקיבלנו - האם אנחנו בוחרים להשקיע את זמננו הקצוב בלכעוס, לשנוא ולהיעלב או בלפרגן, לאהוב ולהעצים? מול האירועים החיצוניים, זו בדיוק העת לעשות בדק בית ולשנות את תפיסת העולם

אנאס נין, סופרת צרפתייה, אמרה פעם: "אם לא הייתי בונה לי את עולמי, סופי היה למות בעולמות שבנו עבורי אחרים". הימים ימים מאתגרים. ימים שבהם אנחנו כפרטים, כקהילה וכעם נמצאים במבחן. יש אירועים חיצוניים רבים שעליהם אין לנו שליטה. הדבר היחיד כמעט שעליו יש לנו שליטה הוא אנחנו עצמנו; התגובות שלנו, המחשבות שלנו, האמירות שלנו, הדרך שבה נבחר לנהוג. כמה משמעותיים נרצה להיות כלפי משפחתנו, חברינו והקהילה שבה אנו חיים. במה נבחר למלא את הזמן היקר שלנו ואילו אנשים נבחר להיות.

ויני פוסטר, גיבורת הספר "מעייין הנצח", היא נערה סקרנית מאוד. יום אחד פוגשת ויני במשפחת טאק. בני המשפחה שתו במקרה ממעייין משונה ומאז הם אינם מזדקנים, ולמעשה, לעולם לא ימותו. ויני תוהה האם כדאי לה גם כן לשתות מהמעייין הקסום ולא להזדקן לעולם. "הסתכלי סביבך, ויני" אומר לה אב המשפחה, "הביטי בעצים, במי הנהר, בפרחים. כולם חלק מגלגל החיים. שום דבר אינו נשאר כפי שהוא. פעם היית ילדה, את עומדת להפוך לאישה, את תגדלי ותעשי משהו גדול עם חיך. ויום אחד את תיעלמי. כמו להבה של נר, את תפני מקום לחיים חדשים". "אני לא רוצה למות", אומרת ויני, "זה רע?". "אל תפחדי מהמוות", מחייך אליה האב טאק, "פחדי מלחיות את חיך בצורה לא מלאה".

בהרצאה ששמעתי לא מזמן, אני אפילו לא זוכרת איפה, תפסה אותי אמירה פשוטה וברורה ועם זאת מטלטלת כל כך, שלא הרפתה ממני מאז. אנחנו, בני האדם, חושבים פעמיים לפני שאנו מוציאים כסף; חוסכים, צוברים, משווים מחירים, מתמקחים ומתלבטים. התפיסה היא כי כסף בא והולך - אך לעולם נשמרת האפשרות לקבל ממנו עוד או להוציא ממנו פחות. אך במשאב החשוב ביותר שקיבלנו - אנו נוהגים כלאחר יד, בבזבזנות ובפחיתות ערך. משאב שאותו לא ניתן לצבור, להרוויח או לחסוך, משאב מתכלה - הזמן.

קיבלנו מתנה. זמן קצוב בעולם הזה. זו לא חזרה גנרלית, אין שידורים חוזרים ואין אפשרות לעשות "פאוז" ולהחזיר את הגלגל לאחור. כל רגע שעובר - לא חוזר. כמה קלישאי - ככה נכון.

במשאב היקר מפז הזה רובנו נוהגים בחוסר כבוד. מבזבזים שעות על הכביש, בהייה במסכים, בעבודה לא מספקת, בשוטטות ברשת או בהימצאות במצבים או בסביבת אנשים שלא עושים לנו טוב.

אחת השאלות הגדולות שאיתה אנו מתמודדים היא כיצד לחיות את החיים בצורה נכונה ומשמעותית. אנחנו לא נהיה כאן לנצח. אז האם אנחנו גורמים לעצמנו לחיות את תקופת החיים שניתנה לנו בצורה מלאה ובאופן נוכח? במה אנחנו בוחרים להשקיע את זמננו היקר והקצוב?

כמה אנחנו בוחרים לכעוס, לרטון, לשנוא, לקנא, להקטין, להיעלב ולנטור טינה, או לחילופין - כמה אנחנו בוחרים לאהוב, לפרגן, לסלוח, להודות, להעצים, לתת ולהיות טובים לאחר?

כמה נהיה מוכנים להישאר במקום שבו לא טוב לנו, וכמה אמיצים נהיה כדי לעשות שינוי בחיינו?

והימים ימים מאתגרים. זו בדיוק העת שבה כל אחד מאיתנו צריך לעשות בדק בית ולהבין ששינוי לטובה במחשבה ובתפיסת העולם יוצר מציאות אחרת. שלפעמים השינוי מתחיל מלמטה, מהדברים הבסיסיים ביותר, והם אלה שבסוף משפיעים ומשנים את הדברים הגדולים, אלו שנדמה שאין לנו שליטה עליהם.

בסופו של יום, אנחנו אלו שיוצרים את עולמנו כמו ידנו. מכלים או ממלאים את זמננו. וברד הסודה בחדר האוכל הוא לא מעייין הנצח הקסום.

מאחורי הקלעים של צילום השער: חוה אנוך ויובל אנוך, שחיינים מתמידים, מחכים בקוצר רוח לפתיחת הבריכה. **צילום:** גלית יערי

אחרי שעבר בהצלחה את הקלפי, מתחיל בימים אלו טל ישראלי חפיפה עם היו"ר המסיים - נמרוד זיו. בתחילת יולי יועברו אליו המושכות, ובינתיים נפלגו עליו עם כמה שאלות גורליות. נעים להכיר

טל ישראלי - תעודת זהות

בית: "קיבוץ עמיר. דור שלישי משני הצדדים".

קילומטראז' בגלגול הזה: 56

משפחה: נשוי להלן מזה 30 שנה. אבא של אנה (28) סטודנטית לעיצוב תעשייתי בחולון ושל תום (25) עובד בחוות אורגניות בארץ ובחו"ל.

הגי'וב האחרון: יו"ר בכמה קיבוצים.

הקפה הראשון של היום: "שחור חזק בלי סוכר. במרפסת מול הירדן".

מוזיקה: "הכול, בעיקר רוק".

ספורט: "אופני שטח".

החברים הטובים שלך אומרים עליך שאתה: "מישהו שהם יכולים לסמוך עליו, שלא ישכח אותם".

הספרים האחרונים שקראת? "מנצחת" של ישי שריד, 'לרפא עולם שבור' של הרב יונתן זקס".

מה מצחיק אותך? "הומור עצמי אצל אנשים".

מה מפחיד אותך? "חוסר בהומור עצמי אצל אנשים".

מה מביך אותך? "חוסר במודעות עצמית אצל אנשים".

אנשים שהם השראה עבורך? "אנשים חכמים, צנועים, אוהבי אדם ואוהבי אנושות, כמו הרב יונתן זקס ז"ל או פרופ' הנרי רוזנפלד - מורי מתקופת האוניברסיטה".

איך כישורי הבישול? "לא קיימים".

שתי תכונות שהכי חשובות לך אצל אחרים "אמפתיה וצניעות".

שד קמזן יוצא מהבקבוק ונותן לך משאלה אחת. מה תבקש? "לחיות בעולם אנושי, אמפתי, שיש בו סולידריות והוא שומר על העולם הפיזי שהוא בית המחייה שלו".

מה אתה אוהב בחיה המזרזה הזו שנקראת קיבוץ?

"שיש בו ניסיון ליצור מסגרת חיים שלמה במטרה ליצור מקום טוב לחיות בו, שבסופו של דבר הופך להיות המקום שאותו אני מזהה כבית המיוחד שלי, שלנו".

שלוש מילים על אוכל של חדר אוכל: "זה הדבר האמיתי".

טל ישראלי. יבוא ישיר מקיבוץ עמיר | צילום: אלבום פרטי

לאחרונה החלה לפעול בנען מלגת מעורבות בקהילה לסטודנטים. במסגרתה השתלבו חמישה-עשר סטודנטים בענפי המשק השונים, בהתאם לצורכי המערכת ולנטיית לבם של הסטודנטים: חינוך, רווחה, תרבות, ספורט, ספרייה והנהלה.

מטרת היוזמה - לאפשר לסטודנטים לתרום מיכולותיהם ולהיות מעורבים ומשמעותיים בקהילה שבה הם חיים, ולחזק את תחושת השייכות למקום.

בצוות המלגה חברות עדי וידן, גיל גלוטמן ורעיה בן אברהם. כל אחד מהסטודנטים נפגש עם צוות המלגה לריאיון אישי, ובו סיפר על עצמו ועל תחומי העניין שלו במטרה להתאים לו את תחום ההתנדבות.

השנה פעלה המלגה בהיקף של 20 שעות התנדבות (בסמסטר אחד). ובשנה הבאה תפעל המלגה בהיקף מלא - 30 שעות התנדבות (בשנה אקדמית).

סטודנטים בספרייה. תורמים ומעורבים בקהילה | צילום: מערכת העיתון

יריד ספרי יד שנייה. תורמים ומעורבים בקהילה | צילום: מערכת העיתון

ידידו הטוב

על סנוקי שהתגעגע לחייל שלו ונכנס לדיכאון, על האצ'יקו היפני שלא זז מהרציף ועל הילדה החמודה שהתעלמה מהערמה החמה. גדעון ארז ממשיך לאסוף אפילו שאין לו כלב, והוא בכלל איש של חתולים.

לשכן שלי עודד היה כלב חמוד בשם סנוקי. עודד גדול ממני בשנה והיינו שכנים במשך כל שנות ילדותי ונערותי במושב אלוני אבא שבו נולדתי.

במושב הקטן כולם הכירו את כולם היכרות אינטימית וזה כלל את כלבי וחתולי המושב ואפילו את יצחק הסוס של יענקל החצרן.

סנוקי היה כלב שחור ומתולתל בגודל סמול-מדיום, זריז, נמרץ ומלא שמחת חיים.

כשעודד התגייס סנוקי התהלך מודאג ולמחרת נשכב על הדשא שלנו עם מבט כבוי. הסברתי לו שהכול בסדר עם עודד והוא יגיע לחופשה כשיתאפשר. סנוקי לא השתכנע ועבר למצב רוח דיכאוני. הבאתי לו קערות מים ואוכל - הוא לא נגע בהן. אם היו ממציאים אז את הסמארטפון הייתי אולי מנסה להתקשר לרמטכ"ל להסביר לו את חומרת המצב, אבל אז עוד לא היו לנו אפילו טלפונים קוויים וגם לא קב"ן של כלבים. סנוקי הלך ודעך לנגד עיניי וכעבור כשבוע נפח את נשמתו, יומיים לפני החופשה הראשונה של עודד.

נאמן לפרופסור

בתחנת הרכבת ההומה שיבוייה בטוקיו מוצב פסל ברונזה של כלב. הוא ידוע ביפן כהאצ'יקו הכלב הנאמן. לפני קרוב למאה שנים האצ'יקו היה מלווה כל יום את בעליו, פרופסור יפני בשם אואנו שהיה נוסע לאוניברסיטת טוקיו ברכבת. הכלב היה ממתין בתחנת הרכבת עד שובו של הפרופסור מהעבודה בשעה קבועה. בעלי הדוכנים בתחנה הכירו את הכלב ועקבו אחריו התופעה. יום אחד הפרופסור לא חזר בשעה היעודה. התברר שהוא נפטר בפתאומיות באוניברסיטה עקב אירוע מוחי. האצ'יקו המשיך לחכות יום אחרי יום כאשר הוא מטופל על ידי בעלי הדוכנים בתחנה. ניסיונות להחזירו הביתה לא צלחו - הכלב רץ תמיד אל רציף הרכבת המסוים. הוא המשיך להמתין בתחנה עוד כעשר שנים עד מותו.

17 יוני | 5 מאי 2021

בהשראת אותו סיפור נעשה הסרט האמריקאי "האצ'יקו - הסיפור האמיתי" בכיכובו של ריצ'ארד גיר. ברחבי יפן הוצבו במשך השנים עוד פסלים של האצ'יקו כסמל לנאמנות. כל שנה נערך בתחנה טקס לזכרו (8 באפריל - השנה כבר פספסנו), יש בטוקיו רחוב וקו רכבת על שמו ויש אומרים שהפסל בשיבוייה הוא נקודת המפגש הפופולארית ביותר בטוקיו.

חבילה מהבילה

אנחנו במשפחה דווקא יותר חובבי חתולים, אבל בהחלט מחבבים גם כלבים נחמדים. חתול לעולם לא יפגין נאמנות מהסוג שתואר בסיפורים למעלה, אבל היי, הוא מקפיד לחפור ולכסות את צרכיו ואפילו לרחרר בסוף ולהוסיף עוד שכבת עפר לפי הצורך.

כלבים לעומת זאת לא דופקים חשבון בעניין הזה. להיפך - נראה לי שזאת דרכם לסמן טריטוריות. כולל דשאים ומדרכות. לפי יומיים, בהליכת הבוקר שלי, ילדה חמודה הוליכה ברצועה כלב באחד הכבישים ההיקפיים, חיכתה בסבלנות עד שהכלב יניח חבילה מהבילה לצד הדרך לקול תשואות זבובים ירקרקים שעטו על המעדן, והמשיכה את הטיול בשלווה כאילו כלום. אני לא מכיר את 1000 הילדים שנולדו כאן מאז שהגעתי וגם לבעלי הכלבים שאני כן מכיר אני נמנע מלהעיר וממשיך לאסוף בעצמי מהדשא ומהמדרכה את מה שצריך לאסוף. אנשים לא אוהבים שמישהו מנסה לחנך אותם. אבל באופן מסתורי כולנו למדנו לא לקטוף פרחי בר, יותר ויותר מאתנו נמנעים משימוש בכלים חד פעמיים, נעשים צמחונים או טבעונים ואפילו מבינים שצריך להתחסן נגד הקורונה... יש מקום לאופטימיות!

גדעון ארז

רוצים להשמיע דעתכם?

כתבו לנו: pinatnaan1@gmail.com

איפה תהיו עוד 20 שנה?
 "שני בקליניקה פרטית ואביב מפקח על הבנייה בשכונת הרפת. הילדים כבר גדולים ואנחנו נהנים בבית המשופץ שלנו ומגדלים כלב".

איך נראה הבוקר שלכם?
 "נחת, רוגע ושלווה. לא אמין? ברור. זה הולך ככה: אורי (התרנגול של הבית) מתעורר ממש מוקדם, מתארגן ומדליק טלוויזיה עד שאנחנו קמים. ואז מתחיל הלחץ, כל בוקר מחדש. לרוב מגיעים לגן אחרי שמונה".

טוק-טוק. מי בבית?
אביב (37) מהנדס בניין בחברת דור אלון ושרוף על הפועל באר שבע.
שני (אוטוטו 36) מרפאה בעיסוק בתחום הילדים, חולה על מסעדות וחולמת על שני"צ כבר שש וחצי שנים.
אורי (6.5) בגן אביב, סופר ימים עד שיעלה לכיתה א' ובינתיים עולה בכיף על הסוסים באורווה.
נריה (4.5) בגן דרורים, אוהב עם כל הלב בעלי חיים, והחיה המועדפת - בלי מתחרים - חמור.
קרני (2.5) בבית דולב, מחזיקה עדיין בקלף הבת היחידה ואוהבת לנהל את כל הבית. ויש אחות קטנה בדרך.

על מה רבים?
 "על שעות שינה. מי ישן טוב יותר בלילה, מי קם מוקדם יותר בבוקר ולמי מגיע השנ"צ".

מה עושים בשבת?
 "קמפינג, טיולים וכמעט תמיד בארוחת צהריים משפחתית".

חמישה דברים שתיקחו איתכם לאי בודד?
 "משפחה, חברים, משחקים, אוכל ושתייה. מה שבטוח, האי עוד יתגעגע לבדידות שהייתה לו".

איפה גרים?
 "בשכונת מרפאה. בית פינתי ששיפצנו לפני שש שנים, עם המון דשא מסביב. הגדלנו את המטבח והוספנו חדר גדול עם שירותים ומקלחת".

הדשא של השכן ירוק יותר משלכם?
 "לא! אוהבים מאוד את הפינה שלנו בקיבוץ".

הפינה הכי אוהבה בבית?
 "המרפסת והספה בסלון".

חיית מחמד?
 "היה לנו כלב מקסים - שארפ, שנפטר לפני שנה וחצי בגיל 13 ואנחנו מתגעגעים אליו. בטוחים שנאמץ עוד כלב בהמשך".

מה חלוקת התפקידים בבית?
 "אביב על הבישול (מרק גולש מעולה ושווארמה מדהימה), שני על האפייה (עוגות יום הולדת מושקעות ועוגת גבינה מעולה) ובכל השאר מתחלקים. הילדים נהנים לעזור במטבח, בהשקיית הגינה ובהרכבות רהיטים ובגדול אחראים בעיקר לבלאגן".

עיסוקים ספורטיביים?
 "אביב רץ ועושה אימוני כושר ביתיים, שני הורידה הילוך בהריון אז הזומבה, ההליכות והאימונים של יאיר יחכו קצת, אורי הוכב על סוסים ומטפס על כל דבר אפשרי, נריה משפר טכניקות בחוג ג'ודו וקרני אלופת נגן עד גיל שלוש בקפיצה על טרמפולינה ועל מיטות".

מוטו משפחתי?
 "משפחה לפני הכול. משתדלים לחנך את הילדים ליחסי אחים חריים וקרובים ושתמיד יעזרו אחד לשני".

פרט טריוויה שלא יודעים עליכם?
 "בכל חמישי בערב הסלון הופך למיטה גדולה ועושים יחד מסיבת פילג'מות".

חלום מעבר לימים?
 "לטוס לטיול משפחתי בסוואנה באפריקה".

הגזברית מתקשרת לבשר שנכנס לכם מיליון שח לתקציב. מה תעשו איתו?
 "טיול באפריקה והשאר למשכנתה העתידית".

צילום: רוברט מוריס

צילום: אילן פרידברג

ממ"ד מארח. אצל עדי ורוברט מוריס בשכונת כדורגל

מקלט אולפן, חמודים, ממושמעים וכבר יודעים מה זה אזעקה בעברית

רומי בר לב-עוז

מקלט עננים. עשר דקות של שקט פנימי על אף הרעש בחוץ | צילום: רחלי בן אברהם

מבצע שומר שפיות

רגע אחרי ששיגרה את ילדיה חזרה לזרועות מערכת החינוך והשליכה לבוידעם את תיק המילוט, מתפנה רומי להרהורים ותובנות על מה שעשו לנו שבע אזעקות. ערבות הדדית במקלט השכונתי של עוטף בנדס

בתום הסבב הנוכחי פרסם פיקוד העורף, כמידי סבב, את מספר האזעקות שהיו בכל יישוב. נען זכתה למספר הצנוע של 7 אזעקות. ואני חושבת לעצמי - זה הכול? 12 ימי ריתוק בבית, הכנת מסלולי ניווט בטוחים ברחבי הקיבוץ, מיפוי כל מקלט שקיים בדרכנו מכאן לשם, תרגילי בוקר למקרה של אזעקה, תיק מילוט שכל החטיפים שנדחסו אליו כבר פגי תוקף, מעקב אין-סופי אחר ההתרעות על המרקע (והשאלה הקבועה של מיכאל: זה קרוב אלינו?), ואחרי כל זה - 7 אזעקות? שמחצית מהן בכלל היו ביום השני למבצע, אז בילינו את הלילה בין המיטה למקלט, בין פיג'מה לזום בוקר שאף אחד לא טרח להתעורר בשביל להשתתף בו.

חשבתי לעצמי, איך מסכמים את המבצע דרך העיניים הנעניות? שהרי אנחנו ממש לא תושבי הדרום, אין בנו את הפחד הקיומי שעוטף את העוטף, ובכל זאת, כשזה מגיע גם אלינו, קולה העולה והיורד של האזעקה מעורר בכולנו אינסטינקט חייתי של הישרדות. אצלנו בבית, מבצע שומר שפיות התחלק לשלושה חלקים, כמו כל דבר בחיים:

יונתן (13) שקבע מראש שאין מה לדאוג, לא יקרה שום דבר וכולם לא ייפול עלינו.

מיכאל (8.5) ששיחק אותה קול אבל שמר על דריכות מלאה, בדק את השמיים לראות אם זה מתקרר אלינו וגם וידא מדי יום שבמקרה שייפול טיל על הבית שלנו, מס רכוש אכן ייתן לנו כסף. ונעמה (6) שקבעה כבר בתחילת המבצע שזו עונת האזעקות. כן, יש עונה כזו. בין האביב לקיץ יש עונה נוספת שנקראת עונת האזעקות. היא חולפת עד מועד פתיחת הבריכה וזה מה שחשוב מבחינתה.

לנו בבית אין ממ"ד. בהישמע אזעקה אנחנו רצים למקלט עננים, שקיבל את שמו רק בשנים האחרונות לאחר שכיתת שקד צבעה אותו בכחול מעון והפכה אותו לדידוטי למשתמש. פסטורלי. נקודת ציון מרכזית בהכוננת שליחים שמגיעים עם גלידה גולדה לשמח לבב אנוש.

יחד איתנו רצים למקלט תושבי שכונת בנדס וחלק מתושבי שכונת קומותיים מרכז. משפחות, מבוגרים, רווקים, זוגות אוהבים, כלבים, חתולים ושאר ירקות. במבצע הזה זכינו לראשונה לבלות אזעקה עם חתול בכלוב. זה עוד לא היה לנו. אבל זה היה רגע מרגש לכל הדעות ואם תשאלו את הילדים שלי, יש סיכוי שזה כל מה שהם יזכרו מהמבצע.

בין האזעקות (ואם להודות באמת, היה המון זמן בין האזעקות), השכונה הופכת לכפר נופש שלא יבייש את קלאב הוטל בשיא יולי-אוגוסט - בריכות, בלונים, תחרויות, טורנירים, מוזיקה רועשת ומעבר אין סופי בין הבתים. כל שעה בבית אחר. למען הגיוון. ולמען שפיותם של ההורים. וכשאנחנו מנסים לסיים עוד שיחת טלפון או עוד מייל בשעה הקדושה שבה הילדים במקום אחר, הם כבר הספיקו להירטב מכף רגל ועד ראש ולצעוק מהחלון שהם צריכים בגדים. והם רעבים. שוב. כמו שהיו לפני 10 דקות בדיוק.

עם רדת החושך מתחילה הרגיעה. רגיעה בתנועה אבל לא בדריכות. הילדים מתכנסים לבתיהם ואנחנו, ששמענו בחצי אוזן את חמאס מעדכן שבשעה 21:00 ייפתחו שערי גיהנום, מזרדים את שגרת הערב. מקלחות, ארוחות, בגדים. כן, ישנים עם בגדים. אף אחד מהם לא הסכים לוותר על לבוש מלא ומוכנות מלאה לקרב. הדבר שמסמן יותר מכל את סיומם של מבצעים הוא החזרה לשינה נעימה ובטוחה בתחתונים. הילדים מתורגלים וזרזים הרבה יותר מאיתנו. עד שאנחנו מספיקים ללבוש את המכנסיים ולוודא שהעיניים פקוחות, הם כבר בהשתערו פלוגתית בדרך למקלט. ריצת אמוק מבצעית שמסתיימת בהתגנבות יחידים לתוך המבנה המוגן. ושם, כשכולנו מתאספים מכל קצוות השכונת, ממלאים את החלל בדיוורים ובהפגת המתח, מתרחש הקסם האמיתי.

כל סבב עולה בביתנו שאלת הממ"ד. וכל סבב מחדש אני מגלה כמה שפר מזלנו לבלות את אותן דקות מורטות עצבים עם חברים, עם משפחה, עם הקהילה האדירה הזו שנקראת נען. כי בתוך כל הבהלה והריצה, קולות הנפץ העמומים והקרובים, אנחנו זוכים לבלות עם חברים. עם אנשים שטורחים לצחוק ולהרגיע, לעבור על הפרצופים ולוודא שכולם התעוררו והגיעו למקלט, עם כלבים מבוהלים וחתולים בכלובים, עם זו שלא הספיקה להתלבש ועם מיכאל שרץ באזעקה הראשונה עטוף במגבת. איך אפשר לוותר על כל זה?

אם יש משהו שהצלחתי לשמור על השפיות בתוך המבצע הזה, בתוך אי הסדר, הלימודים שבוטלו, הפרת השגרה הבוטה, הלילות הלבנים וכמות הגלידה האדירה שרכשנו לאורך המבצע - זה קייטנת בנדס ועשר הדקות הללו במקלט. או לפחות מה שהן מייצגות. את הערבות ההדדית, את החברות, את הנוף הקיבוצי והמרקם העדין והמגוון שסובב אותנו - מתינוק עד זקן. לפעמים נדמה שעשר הדקות במקלט הן הזמן היחיד בו יש וודאות מוחלטת מה קורה. 10 דקות של שפיות. ללא תהיות, מחשבות, דאגות והמתנה מורטת עצבים. 10 דקות של שקט פנימי על אף ההרעשה מבחוץ.

עם סיום הסבב הזה, אחד מיני רבים, הכרזתי הפסקת אש בבוקר יום שישי. כשאני מחויכת ומאושרת שסוף כל סוף חוזרים לשגרה, ראיתי על פניהם התמימות את האכזבה מחזרה לספסל הלימודים וסיומה של עוד קייטנה. גילוי נאות: את הדרך לבית הספר ביום ראשון עשו מחויכים מאוזן לאוזן. ואני זכיתי לעוד רגע של שפיות.

צילום: אורי שיר

צילום: רחלי בן אברהם

מקלט עננים. החברה מהבנדס רגועים

בחירוף נפש. אלון פתחה וגל נימרי שומרים על הקיבוץ

צילום: מישיקה ברקאי

צילום: דנה דניאל

מקלט בית ברל. החברים הספורטיביים רצו באישון ליל

מיגונית ארכיון. ילדי השכונה מקשטים את הקירות השוממים

מימי הבריכה העגולה, דרך בריכת השחייה הראשונה המצופה אספלט ועד לזו שאנחנו משתכשים בה כיום - גלגולו של מאגר המים הנעני, שדורות של קיבוצניקים מיוזעים חלמו אודותיו, גדלו על ברכיו וקפצו ממקפצותיו -

ומה הסיפור עם החומצה המסתורית

בזמן שהתותחים רעמו, האזעקות ייללו והפוליטיקאים התלהמו, עשינו קפיצה למקום הכי רחוק מכל זה, וגם הכי קרוב שיש לנו - בלב הקיבוץ ממש. קצת אסקפיזם צלול לא יזיק. קבלו את סיפורה של בריכת נען, המוסד הוותיק שלאורך השנים מצנן את הרוחות ומשיכי לכמה שעות את כל הבלאגן שמעבר לגדר המתחם. אז אחרי עונת רחצה מפוספסת משהו בגלל הקורונה, אפשר להסיר אבק מהמצופים ולחכות בקוצר רוח לפתיחת השערים.

קודחים באר מים

הסיפור של נען עם בריכות המים מתחיל כבר מימיה הראשונים של הקבוצה. שנה וקצת מהעלייה לקרקע, בסוף 1931, נחנכה בנען בריכת מים ראשונה, כזו שנועדה לספק את צורכי היישוב הקטן. הבריכה העגולה, שעומדת במקומה עד היום, אפשרה לאגור מים שהוזרמו אליה בצינור פלדה מבאר "גן הדר" מחוץ

ליישוב (נמצאת היום בסמוך לבי"ס מעיין). אמנם לא היה מדובר בבריכה שאפשר לשחות בה או לקפוץ אליה ראש, אבל כבר אפשר היה להתגאות במאגר מים עצמאי ליישוב, שעד אז קיבל את מימיו מהישוב הערבי נענה בעגלת מים רתומה לסוס. הבריכה הקטנה הוגבהה שנה לאחר מכן ויכלה להכיל בשיאה כ-300 מ"ק מים, אך עדיין לא פתרה את צורכיהם ההולכים וגדלים של החברים ושל המשק החקלאי המתפתח, שדרישתו למים להשקיית השדות הלכו וגדלו.

הצורך הדחוף במקור מים עצמאי הוביל לניסיונות חיפוש וקדיחת בארות בשטח היישוב. באוגוסט 1937, ולאחר השקעה כספית גדולה, הוכתר הניסיון בהצלחה - ובאר מים נמצאה בשטח המחנה - באזור מרכז יצירה של ימינו - ואפשרה לנען לחתור לעצמאות משק המים שלה.

אבל למה אנחנו מספרים לכם את כל זה? בדיוק שנה לאחר מציאת הבאר הראשונה והפעלתה, השתלבו זה עם זה הצורך והחלום.

הבריכה הראשונה

ב-3 בספטמבר 1938, קם ונהיה הדבר. בריכת שחייה אמיתית נחנכה בשטחי הקיבוץ. מנחם מנדל רוזנבוים, עוף מוזר ברחבי המשק ואדם שהיה מבוגר בשלושה עשורים מרוב החברים הצעירים, הצליח לגייס כספים מחבריו בארצות הברית שאפשרו להוציא לפועל את הרעיון המשונה של בריכה, כמעט באמצע השממה. הימים ימי המרד הערבי, ובזמן שרוב החברים בנען עדיין גרו בתנאים בסיסיים ביותר, באוהלים או לכל היותר

מגביהים את בריכת המים העגולה. 1933 | צילום: אוסף אריה פק

בניית בריכת השחייה הראשונה. 1938 | צילום: אוסף לופוס וולף

הבריכה הראשונה גרים באוהלים ובצריפים, אבל העיקר ששוחים צילומים: אוסף אריה פק

בצריפים, וחברים רבים מגויסים לטובת משימות אבטחה ושמירה, זכו חברי הקיבוץ ליהנות מבריכת שחייה משלהם. הבריכה עצמה, בגודל מרשים למדי של 30 מטר אורך על 15 מטר רוחב ועומק מקסימלי של 2.5 מטרים, צופתה באספלט ושימשה בנוסף להשקיית הפרדסים, בעיקר כשהמים נעשו עכורים מכדי לשחות בהם.

הבריכה החדשה

הבריכה שילדי הקיבוץ למדו לשחות בה ומילאה את שעות הפנאי שלהם ושל הוריהם, שירתה נאמנה את חברי הקיבוץ במשך למעלה משלושים שנה. אך כיוון שזו הלכה והתיישנה ולא עמדה בשום תקן, עלה הצורך לחדשה ולהקים בריכה מודרנית תחתיה. הקיבוץ שנהנה בשנות ה-70 משגשוג יחסי תודות לתוצאות מצוינות של המפעל, קיבל החלטה לחדשה והחליט להקצות כספים לשם כך.

עודד גינדין נתמנה לפרוייקטור של הבריכה החדשה, וניצח על הקמת המיזם. לפרוייקט היו שותפים רבים מחברי הקיבוץ שתמכו ועבדו כדי שיצא לפועל. בדף המידע של אותו שבוע חגיגי מקבלים תודות ענפים שחלקם כבר מזמן אינם איתנו: המתפרה, הסנדלרייה, המסגרייה, האינסטלציה ועוד, כשגם בני י"ב (כיתת צבר, מחזור כ"ב) זוכים לקרדיט על פיתוח הנוי והסביבה. כותבי הדף לא הסתפקו בתודות וטרחו להזכיר לציבור שורת כללים שביניהם: הכניסה מותרת רק בבגד ים ובנוכחות מציל (כי חייבים לכתוב) הכניסה מותרת לחברי נען בלבד (נו, כבר אז) וכמובן, סעיף שאוסר להכניס כלבים למים (אמיתי לגמרי).

ביום שבת, 17 במאי 1975, גזר דוד זהבי את הסרט על המיזם המרגש שהוקם, ובקפיצת ראש חנך רשמית את הבריכה, שמשרתת אותנו נאמנה עד היום.

הבריכה החדשה. הקיבוץ שגשג והשקיע | צילום: ארכיון קיבוץ נען

החומצה המסתורית

או: הדרך הזוא והאטומה להחזיק יאדים

בשילבי הסיום של בניית הבריכה, עוד בטרם הוקפה בגדר, עלה חשש עד שילדים וסתם סקרנים יקפצו לטבילה בזמן מילוי המים. ומה עושים כשאינן גדר בנמצא או מציל בסביבה? חושבים מחוץ לקופסה. הדרך היצירתית שנבחרה בחשאיות למנוע טביעות טראגיות במחנה הייתה לפרסם ברבים, ובעיקר ב"נען יום-יום", שאל מי הבריכה הוכנסה חומצה כדי "לנקות את המשאבות". התכסיס עבד, והבריכה המפתה נעזבה לנפשה עד ליום פתיחתה.

מקורות

- עמוס שיפריס, קיבוץ נען: ביוגרפיה של מקום
- אתר סיפור מקומי קיבוץ נען: סיפורה של נען על ציר הזמן
- דף נען יום-יום, 16.5.1975
- דף נען יום-יום, 19.5.1975

מי הזיז את הסוכה שלי?

לרגל פתיחת עונת הרחצה, יצאנו לשטח לשמוע סיפורים מיוחדים דבר, אלו שישבו לאורך השנים על כיסא המציל עם משרוקית שלופה ושמרו בשבע עיניים על פוקדי הבריכה - על הנער שציל מקצה לקצה ובושש לעלות חזרה על יום הגבר הבלתי נשכח שנחגג במתחם, על הפעוטה שנשלפה מהקרקעית בלי דופק, ועל הוויכוחים בין השחיינים על המסלולים - מצילים מיתולוגיים - משאל רחוב חוצה יבשות וימים - ותרימו להם על הצילומים

רותם סלע

ימי הזוהר בסכנת המציל:
"משנת 2000. לפעמים כמציל קבוע ולפעמים כמחליף".

מה עושה כיום: "מאמן ושופט כדורשת, מאמן טניס נכים, מאמן ספורט לאנשים בעמותת 'ערכים בספורט'. והכי חשוב - אבא של נטע ומעין, שהם כל עולמי".

החלק הטוב בעבודה?

"משמרת שישי צהריים - אני

שם שירים, המתרחצים נהנים מאוד מהבחירות שלי ואז אני מרגיש דיג'י במסיבות חוף. והשיחות שלי עם השחיינים של הדור השני בשעות הבוקר".

פחות כיף:

"במשמרות בוקר כשאני שם מוזיקה, והמבוגרים צועקים לי: תחליש-תחליש".

אירוע שלא תשכח?

"פעם קפצתי להוציא תינוק שצף על המים. מזל שלא הייתי צריך לבצע החייה, רק להרגיע אותו".

את מי היית קופץ היום להציל בלי לחשוב פעמיים?

"את איל שגב, חברי הטוב. איך אני אוהב אותו".

צילום: אורי שיר

רזי אנוך

ימי הזוהר בסכנת המציל: "לפני עשרים שנה, בתקופת עודד גינדין, במשרה מלאה".

מה עושה כיום: "גר בפראג ועובד במסעדה".

החלק הטוב בעבודה?

"לראות את הבריכה מפוצצת באנשים".

פחות כיף:

"לנקות את השירותים".

אירוע שלא תשכח?

"הצלתי ילדה שעברה התקף אפילפטי בתוך הבריכה הקטנה. הרגשתי סיפוק עצום מכך שעשיתי את תפקידי על הצד הטוב ביותר".

את מי היית קופץ היום להציל בלי לחשוב פעמיים?

"את רעיה, וונדר וומן. כי עם ישראל זקוק לה".

צילום: אלכס משפחתי

צילום: אורי שיר

יהודה קרן

ימי הזוהר בסכנת המציל: "לפני ארבעים שנה עבדתי כמציל במקביל לעבודה כמורה לחינוך גופני בבית ספר בנען, מאמן שחייה ומורה לשחייה. בשנים האחרונות מדי פעם עושה משמרת בשבתות".

מה עושה כיום: "פנסיור עסוק ולעיתים עוזר לאייל מזרחי כטכנאי גז".

החלק הטוב בעבודה?

"לראות את האנשים נהנים מהשהייה במים, וכמובן ההרגשה בסוף משמרת, שהכול עבר בשלום ולא נרשמו מקרים חריגים".

פחות כיף:

"תאונת קקי של ילד במים - וצריך להוציא את כל המתרחצים. וגם הורים שלא משגיחים על ילדיהם הקטנים וזה סיכון משמעותי".

אירוע שלא תשכח?

"היה פעם נער (השם שמור במערכת) שהחליט לאתגר את עצמו בצלילה למרחק ארוך. אבל כשהגיע לצד השני הוא לא עלה למעלה. קפצנו והוצאנו אותו ולאחר זמן קצר הוא התאושש וחזר לעצמו".

את מי היית קופץ היום להציל בלי לחשוב פעמיים?

"אם הייתי יכול למנוע מהמדינה שלנו לטבוע הייתי קופץ על זה".

צילום: עפרי קרן

רעיה בן אברהם

ימי הזוהר בסכנת המציל: "עשיתי קורס מצילים בשירות הצבאי ומיד כשהשתחררתי התחלתי לעבוד בבריכה כמצילה למשך ארבע עונות רחצה. לימדתי גם שחייה ילדים מנען ומהסביבה".

מה עושה כיום: "מנהלת קהילה. גם כאן אסור להוריד את העיניים ולפעמים צריך להוציא בזדירות את הקקי שצף".

החלק הטוב בעבודה?

"סוף המשמרת. הייתי מאוד אטרקטיבית בנוף, בחורה צעירה עם ביקיני בהיר ובלונד בוהק. כל אחד חושב שחיקתי רק לו. היו פעמים שהתקשיתי להשיג על המים בגלל שיחות עם רוחצים".

פחות כיף:

"הורים שלא באמת משגיחים על הילדים שלהם וצריך לשלוף אותם מהמים".

אירוע שלא תשכח?

"הוצאתי מהמים ילדה קטנה שהתהפכה עם הגלגל עם הראש למטה".

את מי היית קופצת היום להציל בלי לחשוב פעמיים?

"את הדמוקרטיה. היא תיכף מגיעה לקרקעית ומזמן כבר נגמר לה החמצן".

צילום: אורי שיר

גיליון 5 | מאי 2021

ניב שלף

ימי הזוהר בסכנת המציל:
 "משנת 1975 כעשור. הייתי עובד כל הקיץ מפתחת העונה ועד יום הסגירה בחג סוכות שני. היו שנים שהייתי אחראי גם על הגינון, התחזוקה וחדר הכות. המנצח הבלעדי על הכול היה עודד גינדין".

מה עושה כיום: "גר בירושלים, מורה לחינוך מיוחד כבר 34 שנים. עובד בבית החולים 'איתנים' במחלקות ילדים ונוער".

החלק הטוב בעבודה?

"הייתי פותח את משמרת הבוקר בניקוי ידני של הקרקעית, שהיה לוקח שלוש וחצי שעות. עם מוזיקה של אייבי נתן. אלו היו השעות היפות ביותר. גם סגירת הבריכה בערב, בדמדומים, כאשר השיר של נט קינג קול סוגר שעה בקול המוזיקה הייתה שעה מופלאה".

פחות כיף?

"השעות הפחות מעניינות היו כמובן ניקוי השירותים והוצאת דברים לא מזוהים מבריכת הקטנים - ואז הפעלת כל המערכת לחיטוי המים".

אירוע שלא תשכח?

"ב-1983 היה יום הגבר בבריכה. איך אני זוכר? כל גבר קיבל קופץ ציפורניים ואולר בתוך נרתיק. האולר בשימוש אצלי עד היום הזה, ועל הנרתיק שלו מוטבעת השנה. הייתה תצוגת אופנה לגברים על המשטח ליד המים, הייתי בין המדגמנים (לא אסגיר שמות נוספים שכיכבו על המסלול) אפילו איפרו אותנו לטובת המעמד. הייתה מוזיקה טובה, וכמובן בירה וכיבוד, וחילקו כל מיני מתנות. גברים אוהבים מתנות כנראה וגם אוכל".

מאורע הצלה - היו רבים. תודה לאל לא הגענו להנשמות. באחד המקרים הייתה אמא שהביאה עוגת שוקולד, חיסלנו אותה כולנו והיינו שקועים בליקוק האצבעות - אני, המצילות-מתנדבות ועוברי אורח בבריכה. בזמן הזה חמק ילד לחלק העמוק בבריכה בלי ששמנו לב. עם אצבעות מרוחות בשוקולד קפצתי להציל אותו, המתנדבת עזרה והכול נגמר בטוב".

את מי היית קופץ היום להציל בלי לחשוב פעמיים?
 "כמו אז גם היום אני קופץ לכל אדם באשר הוא אדם. אבל הכי חשוב כרגע להציל את החברה בישראל ואת מדינתנו הנהדרת, שלא תידרדר למקומות מסוכנים. הלואי שזה היה תלוי בהצלה של ניב, הייתי כבר מזמן עושה זאת".

צילום: משה יערי

קופצת ראש

אישית לוחצת עם גבי קוטלי, האישה הראשונה שמנהלת את הבריכה. כבוד!

כיתה: "שקמה. ילידת 1970. בתחילת החצי השני של החיים".

אמא: "של נוי, בת 27" (שאגב, התחתנה אתמול. מזל טוב!)

עד הבריכה: "עבדתי ברדיוס - חברת הטוילים של יואל בן הזוג שלי".

למה רצית את התפקיד? "הקורונה גרמה לי לרצות שינוי. הרגשתי שיש לי מה להציע ולתרום בניהול המקום. אני נהנית לתת שירות טוב, לעשות טוב לאנשים".

חזון? "שהבריכה תהיה המקום הכי כיפי בנען. מקום שמעלה חיוך על הפנים של כל מי שנכנס בשעריו".

מה את חושבת על ניהול נשי? "יכולת ההסתכלות על מגוון נושאים בו זמנית מקנה יתרון עצום".

ממה הופתעת עד כה? "מהחשיבות שחברי נען נותנים למקום הזה. באים לבקר אותנו בהכנות עם התעניינות אדירה, אכפתיות ופרגון. חברים ניגשים ומציעים עזרה, עם כוונה אמיתית. לא ידעתי עד כמה הבריכה משמעותית לציבור המקומי".

מנטור: יענקלה גודו. האיש והמגפון, שהציע את עצמו להדרכה וליווי ואני לומדת ממנו המון. הוא כאן בשבילי בלי תמורה, מתוך סנטימנטים חמים נטו לבריכה. זו עזרה אדירה ומרגשת ואני מודה לו מאוד".

יש חידושים והפתעות העונה? "כן. נתחיל להפעיל חוגים במתחם - כמו פילאטיס במים לחברי הגיל השלישי ואימוני שחייה קבוצתיים לילדים ולנוער. יהיה כיף ואני מקווה שתהיה לזה היענות".

בריכה או ים? "רק בריכה. לא סובלת ים. המלח מגרד והחול בכלל מחוץ לתחום".

ארטיק שוקו או וניל? "שוקו-שוקו. ביג טיים".

זיכרון ילדות מהבריכה? "הייתי בנבחרת שחייה, שלושה אימונים בשבוע, מקום שלישי באליפות הארץ לגיל 10 בחתירה 50 מטר. נשאר מלא מדליות. הטכניקה כבר בטח פחות מרשימה".

החבר de הכלב

הוא דופק שעות שינה כמו אמא, מפגין כישורים אתלטיים כמו אבא, וכיאה לקיבוצניק הוא חייב לדעת מי זה עובר שם על המדרכה. קבלו את ג'וצי, אלינור וגיא, ותודו שהם יפים ביחד

«הב הב. מי אנחנו?»

אלינור וולף (26), סטודנטית לחינוך מיוחד. גיא נוה (28), מתכנת. גוצי (2), מעורב בכל טוב והצטרף כשהיה בן שנה. גרים בכורות בשכונת חטיבה.

«למה דווקא ג'וצי?»

"האמת שאימצנו אותו כבר עם השם הזה, והוא הגיב אליו טוב, אז בחרנו לא להחליף לו".

«איפה הכרתם?»

"בתחילת תקופת הקורונה חיפשנו כלב לאימוץ. ידענו שאנחנו רוצים כלב שחור כי כלבים שחורים פחות פופולריים. הסתובבנו בכמה עמותות ובסוף ראינו פוסט בפייסבוק על הגוצ'ון ונסענו לפגוש אותו".

«אהבה ממבט ראשון?»

"חד משמעית. ברגע שהגענו לגינת הכלבים בעמותה הוא מיד קיבל את פנינו בקפיצות ובליקוקים וידענו שהוא האחד".

«במה הוא דומה לכם?»

"שזוף וישן הרבה כמו אלינור, ארוך ואתלט כמו גיא".

«במה אתם שונים?»

"גוצ'י אוהב לישון על הגב (אנחנו על הבטן) והוא לא קיבוצניק מלידה (אבל מתנהג כאילו כן; חייב לדעת הכול ומסתכל מהחלון בכל פעם שמישהו עובר במדרכה)".

«מי סוחר את מי לטוילים, לאן וכמה?»

"ברור שגוצ'י יותר בכושר משינוי. מבחינתו לטייל כל היום. אוהב במיוחד את השדות ואת אזור האמפי".

«אם הוא היה יכול לענות, מה הייתם שואלים?»

"היינו רוצים שיספר לנו מה עבר עליו עד שהגיע אלינו".

«מה הוא מלמד אתכם על החיים?»

"אהבה ללא תנאים, אחריות, ולסדר את הבית כמו שצריך לפני שיוצאים ומשאירים אותו לבד, אחרת חוזרים ומגלים שהכול לעוס".

«מי שיאן השינה בבית?»

"יש תחרות צמודה בין אלינור לגוצ'י. כשמחשק לו הוא ישן איתנו במיטה ובדרך כלל מעיר אותנו בבוקר בליקוקים".

גוצ'י, אלינור וגיא. "חייב לדעת הכול ומסתכל מהחלון בכל פעם שמישהו עובר במדרכה" | צילום: גלית יערי

«קציצות של נען הוא אוהב?»

"לא. אבל גם אנחנו לא".

«מאכל מועדף משותף?»

"סטייקים. שלושתנו פה אחד".

«נבהל מאוד באזעקות?»

"לא נבהל בכלל. דווקא מתלהב מהריצות ומהפגישה עם כל החברים במקלט".

הלו ארטיק

לחזור הביתה, לפתוח את המקפיא ולשלוף משם פינוק בריא מושלם, בלי גרם רגשות אשם. ארטיק, קרטיב, שוקולד בננה בגרסה הביתית. ענת סוקלסקי נועצת מקלות ופותחת עונה עם המרענן הרשמי

- את תבניות הארטיקים אל תמלאו ממש עד הסוף, השאירו טיפה מקום כי בהקפאה המסה מתרחבת.
- המתכונים מתאימים ל-6 קרטיבים (תלוי כמוזן בגודל התבנית).
- עופו על זה! המתכונים הם רק המלצה והשראה, הכי כיף להיות יצירתיים.

< ארטיק תות אליפות

- 1 יוגורט לבן 200 מ"ל
- 1/2 כוס תותים טריים או קפואים
- כף דבש

לערבל בבלנדר עד לקבלת תערובת חלקה, למזוג לתבנית ארטיקים, לנעוץ מקל עץ במרכז כל ארטיק ולהכניס לפריזר לארבע שעות לפחות.

< ארטיק שוקו-בננה-חמאת בוטנים

- 2 בננות גדולות בשלות
- 2 כפות חמאת בוטנים טבעית
- כף דבש
- יוגורט 200 מ"ל
- כף שטוחה אבקת קקאו איכותית

לערבל בבלנדר בננות, חמאת בוטנים, דבש ויוגורט עד לקבלת תערובת חלקה. למזוג 2/3 מהתערובת לתבנית ארטיקים ולהכניס למקפיא לרבע שעה. בינתיים להוסיף ל-1/3 התערובת שנשאר את הקקאו ולערבל היטב. להוציא את תבנית הארטיקים מהמקפיא, לשפוך את התערובת עם הקקאו מעל תערובת הבננות, לנעוץ מקלות ולהחזיר לפריזר לארבע שעות לפחות.

< קרטיב לימונענע

- 1/2 כוס מיץ לימון סחוט
- 2/3 כוס מי סוכר (או בהתאם למתיקות שאוהבים)
- כוס מים
- חופן עלי נענע

לערבל בבלנדר את כל המרכיבים, למזוג לתבנית ארטיקים ולהקפיא לשלוש שעות לפחות.

< קרטיב נקטרינה תפוז

- 3 נקטרינות חתוכות (עם הקליפה)
- כוס מיץ תפוזים סחוט
- 1/4-1/2 כוס מי סוכר (בהתאם למתיקות הנקטרינות)

לערבל הכול בבלנדר, למזוג לתבנית ארטיקים ולהקפיא לשלוש שעות לפחות.

אז אחרי שחזרנו לשפיות (זמנית?), אפשר לקבל בזרועות פתוחות את הקיץ. ומה הכי כיף לנשנש בעונה הלוהטת, לפני או אחרי הבריכה והים? ארטיקים. ברור. הנחמה האולטימטיבית. לפחות ארטיק אחד ביום. זה טעים, מתוק ומרענן, ואם מכינים בבית, אז תשמעו - זה אפילו בריא, ואפשר להשתולל חופשי עם שניים-שלושה. יש חלום? ורוד מזה?

הכנת ארטיקים בבית היא קלה וכיפית. אפשר לקלוע בול לטעמים שאתם אוהבים, להיות סופר יצירתיים, והכי חשוב - לבחור בעצמכם את המרכיבים שמהם נעשו הארטיק שלכם.

קובלנר טיזר: סוקלסקי | ארטיקים סוקלסקי | הפשוט, הלוהט והכי כיף

לפני ששולפים את הבלנדר ומתחילים, כמה טיפים שיעזרו לכם להכין את הארטיק המושלם:

- השתמשו בפירות בשלים. דווקא אלו שקצת התעייפו וכבר לא נראים הכי יפים - הם הטובים ביותר, כי הטעמים שלהם חזקים ומתוקים (מה שאומר שצריך להוסיף פחות סוכר לתערובת). אפשר כמוזן להשתמש גם בפירות קפואים.
- ההקפאה של הארטיקים מפחיתה מהמתיקות שלהם, לכן על התערובת להיות מעט מתוקה יותר מדרגת המתיקות הרצויה. תטעמו לפני ששופכים לתבנית הארטיקים ואם צריך הוסיפו המתקה.
- אני אוהבת להמתיק עם דבש. מי שלא אוהב יכול להכין מי סוכר ולהשתמש בכל פעם שמכינים ארטיקים. הכנת מי סוכר: מרתיחים בסיר כוס מים וכוס סוכר, מערבבים עד שהסוכר נמס, מצננים ושומרים במקרר.
- סוג היוגורט - אני אוהבת להשתמש ביוגורט מועשר בחלבון. ככה מרוויחים על הדרך תוספת חלבונים נהדרת, שמתאימה במיוחד לילדים, למחלימים, ולקשישים. אבל כל יוגורט לבן ייתן לנו את המרקם הגלידתי!

משתינים מהמקפצה

היא מתחלחלת מהרעיון של להשתכשך בנוזלי גוף של אחרים, ועל הדרך חושפת פוביה מהמסוננות שבקרקעית הכחולה. הוא בילה את ילדותו עם פקקים באוזניים וכובע ים מביך, ועד היום נוטר טינה לשחייה. גבי אולמן נאור ויאיר אשל מסירים מצופים ובאים חשבוני עם הבריכה המקומית

נשאבת למצולות < גבי אולמן נאור

אין משהו שאני מחכה לו יותר מאשר ללבוש את בגד הים השחור שלי על הגוף השזוף והחטוב שלי ולקפוץ ראש לבריכה המרעננת של נען. זהו, שלא ממש. נתחיל בזה שאין לי בגד ים, הגוף החטוב שלי - אם היה כזה מתישהו בין 1998 ל-2001 - היה רק בזכות העובדה שפחדתי שאקבל תפקידים של דודה בסטודיו למשחק, אז התזונה שלי היתה מבוססת על לחמניה ואשל ביום. ושזופה, בואו, הלבן שלי יותר חזק מהשמש. אז נשארנו עם המרעננת וגם על זה אפשר להתווכח עם כמות הכלור שיש במים. אבל למה להיות קטנוניים, אה? אז דווקא בא לי להיות קטנונית.

נתחיל מזה שאני גבי אולמן נאור, בת 26, עדיין מפחדת מהמסוננות המרובעות הגדולות שבקרקעית הבריכה, בצד של העמקים. זהו, הוצאתי את זה!

אין לי מושג באיזו כיתה הפחידו אותנו ואמרו שאם נצלול אל המסוננות הן יכולות לשאוב אותנו. מאז ועד היום אני לא מסוגלת להתקרב למקום הזה. באמת. ניסיתי הכול; להתקרב לאט, להתקרב מהר, בשחייה צורנית, לצלול, דמיון מודרך במים, דמיון מודרך ביבשה. הכול נכשל. תמיד ברחתי בשחייה מטורפת חזרה אל הרדודים, ואם מייקל פלפס היה שוחה לצדי ברגעים האלו הייתי משאירה לו אבק או כלור או מה שזה לא יהיה.

קשה לי המחשבה שאני משתכשכת להנאתי בנוזלי גוף של אנשים אחרים. הרעיון הזה פשוט לא עושה לי טוב. חוץ מאשר ים אני לא אוהבת מקורות מים. גם לא ג'קוזים וכל הגיגיות למיניהן שאמורים ליהנות בתוכם. לא מבינה את הקונספט הזה.

נחזור לבריכה, שהרי לשם כך התכנסנו. אני עוד זוכרת איך מדדו לנו בגדי ים במחסן הבגדים ובחרו לנו את הדגם והצבע. נראינו כמו חבורה מבית יתומים, כולם אותו הדבר. לפעמים מישהי זכתה בצבע או בדגם אחר - או כי נגמרו הדגמים של הכיתה או כי היא היתה צריכה מידה אחרת. מיותר לציין שבגדי הים שבחרו לנו היו שיא האופנה והקוליות. אבל אז לא עניין אותנו איזה בגד יש לנו, מה שעניין אותנו זה מי יקפוץ ראשון מהמקפצה שמשפריצה מים. איזה גימיק זה היה בזמנו. היום אם המקפצה לא עשויה מלייזר ורחפן בא לאסוף אותך לקפיצת ראש ובגד הים לא מנומר או עם לבבות מפלסטיק ממוחזר מיערות הגשם בברזיל ונמכר בחנות של סחר הוגן - אז זה לא שווה.

אם אני חושבת רגע לעומק אז אין כמו הבריכה שלנו: הכיף, הצרחות, הרדיו עם המוזיקה "האלוהית" שבוקעת ממנו, מלתחות הפאר ובריכת הילדים. הקסם מתרחש כשאתה נכנס בשער וחיוך אינפנטילי נמרח לך על הפנים ואתה סוגר את הערב עם צ'יפס מזין ושניצלונים בריאותיים. יותר מזה אנחנו לא צריכים. אז קאנטרי קלאב נען welcome אנחנו נכ-ו-נ-י-ם!

מים באוזניים < יאיר אשל

יש דברים שאחד זוכר ומכה על חטא, בעוד שלשני כלל לא אכפת. עלי ומיכל - שניהם במלעיל ושניהם הוריי, שייבדלו לחיים ארוכים - מייסרים את עצמם עד היום על כך שהקשיבו לרופאים שהפחיתו בחשיבותה של דלקת האוזניים שהייתה לי בגיל שש. כשהיא העמיקה לתוך הגולגולת נאלצו לנתח אותי ולהוציא לי שתי עצמות שמע. מאז אני שומע הרבה פחות טוב באוזן ימין, אבל למדתי לנצל את היתרונות של זה, כמו נגיד להתהפך על האוזן בלילה כדי לא לשמוע את הבכי של התינוקות. שמיטל תקום.

מה שכן, כל ילדותי הייתי צריך להיזהר שלא יכנסו לי מים לאוזניים, וכאן העסק נהיה פחות נחמד. כי בזמן שהילדים רחצו בבריכה בכיף שלהם, אני נאלצתי להיכנס עם "פקקים וכובע" - מה שהפך לביטוי מייצג של ילדותי. בפועל זה אומר אטמים לא נוחים תקועים באוזניים וכובע שחיינים על הראש, שגרם לי למבוכה ופגע בחוויית הבריכה.

ככיתות הגבוהות יותר, עברו שיעורי ההתעמלות באביב ובקיץ לבריכה, ואני עברתי להימנעות. עד עצם היום הזה שחייה ואני לא חברים טובים. לפעמים אני מתרץ שזה מה שמונע ממני לעשות טריאתלון או איש ברזל. שקר מוחלט.

חלפו השנים, בגרתי ויחסיי עם המים השתפרו. נפרדתי מהפקקים ומהכובע כשנוכחתי שלא קורה כלום לאוזניים במים. אבל יחסיי עם הבריכה מעולם לא שבו להיות טובים. גם לא עם הים, אבל זה כבר סיפור אחר.

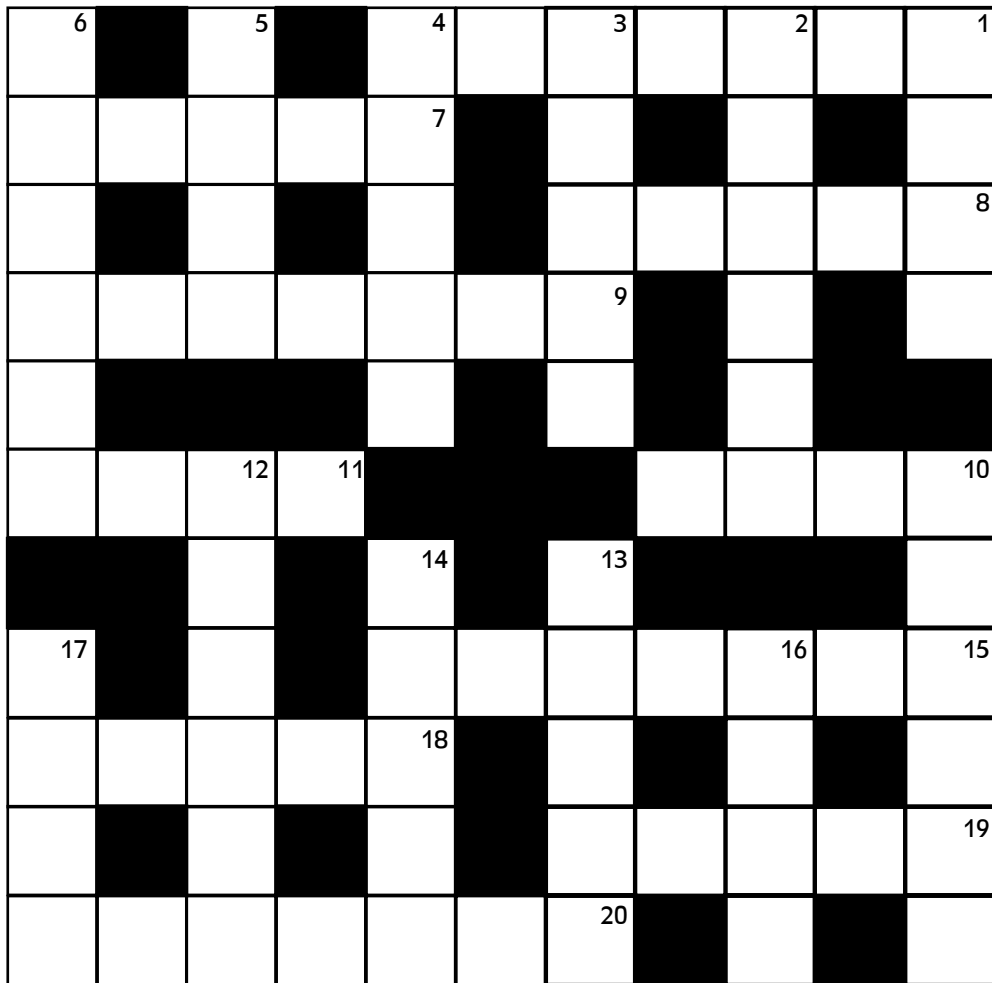
את אהבתי האמיתית מצאתי במחוזות אחרים לפני אי אלו שנים: המים של הטבע, ובעיקר - הנחלים. זה התחיל בקטן, עם המג'רסה, ואז גדל אל הזאכי, המשיך לנחל אל על, נחל ערוגות, הזיתן, יהודיה וגולת הכותרת - הבניאס. לא מה שאתם מכירים. לא לא. אני מדבר איתכם על מסלול של שלוש-ארבע שעות, שכולו בתוך מים קררריים. נהייתי מומחה לא קטן לנחלי הצפון. למדתי איך לעשות רק את החלקים ה"בשרניים" של הזאכי, ואני מכיר פינות נסתרות בכל מיני נחלים שאני עדיין לא מוכן לחלוק. אני רק כותב את זה ומיד עולה בי התרגשות וציפייה. הנה מתקרב הקיץ. נחלי הצפון - אני מגיע!

ביולי הקרוב אחגוג ארבעים שנה להיווסדי. מנחשים מה המתנה של מיטל שהיא גם המתנה שלי לעצמי? אז בול. שבוע שלם (!) של צפון ושל נחלים כאוות נפשי. איזו התרגשות!

והבריכה - טוב, עכשיו כשיש ילדים, אז מניח שניפגש. אבל אני עדיין לא חבר שלך. רק שתדעי.

מאוזן:

מאונך:

1. (עם 1 מאונך) העץ הקשיש קנה דווקא זהב (4,7)	1. (ראה 1 מאוזן)
7. יחדיר בייס גלוי לב (5)	2. לא מוכן להישבע שיורם לא יהיה (3,3)
8. אוניות בקצה ארוחת הצהרים של שישי (5)	3. ממדבריות אפריקה לקהיר (5)
9. המציל מחבר אבן גדולה, כמו ההיא מהטלוויזיה (מ) (3,4)	4. נהפוך את שגב (או מאור או בן ארי) לבנו של הרשע (5)
10. שיר ישר (4)	5. בן מבריח (4)
11. שאלוני קיבוץ צפוני (4)	6. ניר משריקי בטלוויזיה, לצד 9 מאוזן (3,3)
15. יבשל גול בכניסה הדרום-מערבית (4,3)	10. שביט, תחזרי, יש דג! (6)
18. וו ולמד בכף הרגל (5)	12. רפי הסתבך בוטרגייט (6)
19. סרט של וודי אלן בשדות נען (5)	13. האדיש הזה בלע כף ונעשה מעורב ודואג לזולת (5)
20. העניקו ביוב בפרדס (7)	14. אילון סוקולובסקי, פלג אנך או הבעל של עדי? (3,2)
	16. ברקאי סופרסטאר (4)
	17. המסכן נכנס לו בענן (4)